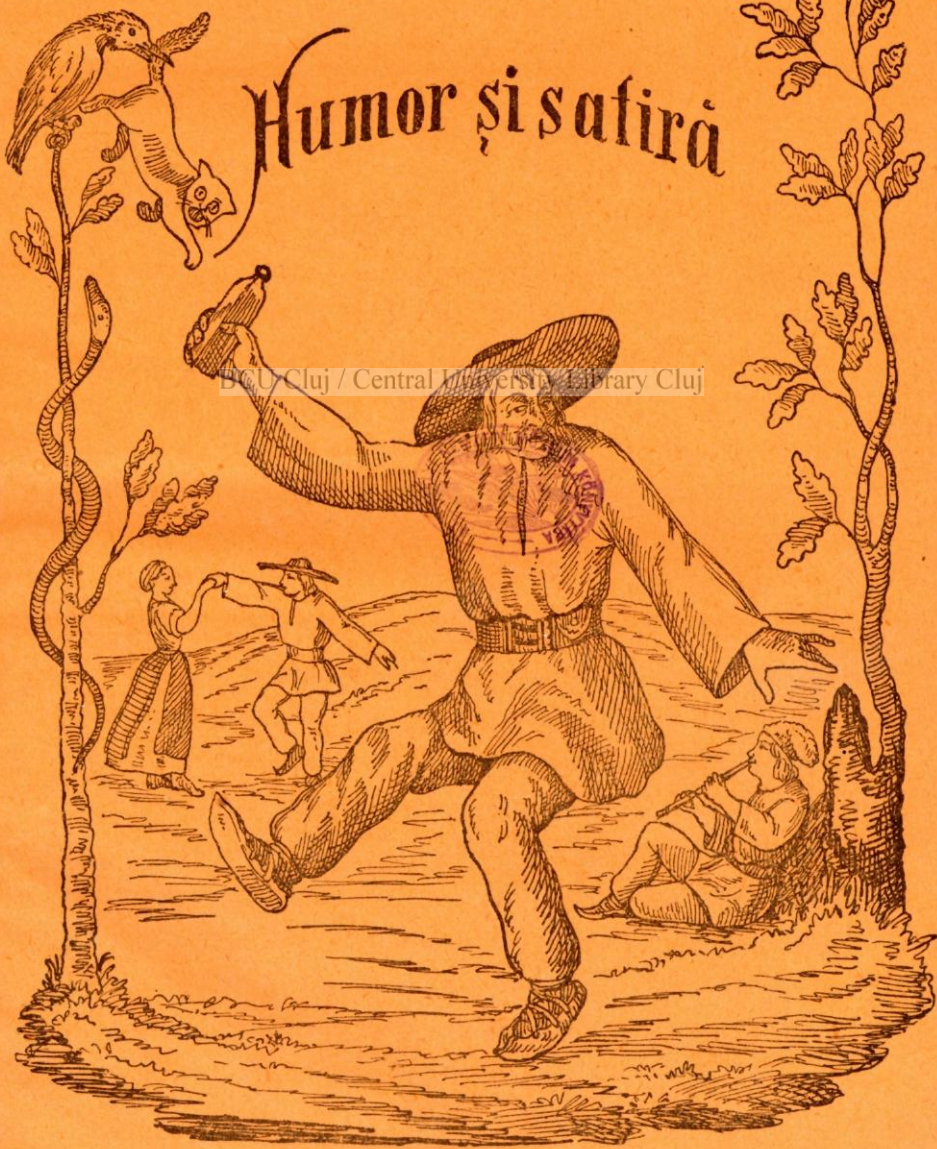

licul

Humor și satiră

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CALICION

1077

humor și satiră.

H.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 8 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Cugetări calicești la finea anului 1888.

Nimica-n lumea aceasta a deficitelor, și a bombelor umplute cu dinamit, nu-i fără de sfârșit. Chiar și eternitatea, socotind numai dela Christos, e adi cu 1888 de ani mai scurtă. De aceea speranța e motivată, că atât execuțiunile de dare în Ungaria, cât și tragerea pe sfóra parlamentară a țărenilor din România, își vor da odată-n cap, ca și anul 1888.

Cand?

Asta-i o întrebare, la a carei răspuns se recere minte.

Eu însă român fiind ca toți calicii, și venind românului mintea la urmă, rog pe toți onorații mei cetitori, cât și pe cei cu abonamentul în restanță, se aștepte pân'a-când și eu voi căpeta minte.

Atâta pot afirma de acum cu siguritate că, devenind toți contribuabilii din Ungaria calici ca mine, execuțiunile de dare vor înceta, și când, în România, țărenii vor ajunge la regim, atunci, Conservatorii, Junimiștii, Liberalii sinceri și Perfidliberalii, et tutti quanti liberatori ai societății române, se vor numera între cei trași pe sfóră.

Dar' se me reîntorc la finea anului 1888.

La finea anului 1888, ca și la finea altor ani cu mai puțin 8. Ómenii se bucură că ajung un an nou, până-când, ori-care ar trebui se se întristeze, pentru-că a pierdut un an din viață. Cu fie-care an nou, omul face un nou pas cătră mórte. Pentru ce dar' atâta bucurie, atâta gratulare la anul nou?!

Considerând cu ce iuțală trec anii măsurați pentru viața unui om, mie îmi vine se întreb: Pentru ce's ómenii pe aceasta lume?!

Respunsul cel mai nimerit, fără îndoială, e acela: Ómenii, pe aceasta lume, nu's pentru altceva, decât, ca se servească sortii, că semn al întrebării!

Jată de ce:

Omul se naște, și nu știe cum!

Omul, născut odată, trebuie se învețe ceva pe lumea aceasta, și dacă nu altceva, ungurește musai se învețe, dar' nu știe pentru cè?

Omul urmând sfintei scripturi, care prescrie, ca se se înmușiască ca năsipul mării, se însoră, își ia o nevastă, și nu știe pentru cine?!

Omul însurat, capetă familie, și nu stie de unde?

Ómenii însurați, cât și cei neînsurați, sau cum se numesc cești din urma în țară Junimiștilor conservați pentru mórte, „bicherii“ îmbătrânesc, și nu știu cum?

Omul, în urmă, móre, și nu știe de ce? — etc.

Chemarea omului, chiar și-n seculul al 19-lea, numit al luminilor, înotă în întunecime. Teologii dic, că omul e făcut pentru credință, cu tóte că cel-ce crede, de regulă, nu știe nimica.

Pedagogii susțin, că omul e chemat a învăța mereu, și cât se póte de mult, până-când marele filosof Socrates,

după-ce totă viața lui a învățat mereu, la adânci bătrânețe, a exprimat cu mândrie memorabilele cuvinte: „Eu nu știu nimica“!

Ministrii de finanțe pretind, că omul e chemat a plăti dare, pentru-ca ei se aivă din ce face deficitul, și cel-ce, sub actualii ministrii de finanțe, ajunge bătrâneța lui Socrates, acela, cu drept cuvent pôte dice: Eu nu mai am nimica!

Advocații moderni, pe cel ce vrè se facă procese, și n'are Vorschuss, nu'l consideră de om! etc.

Eu din parte'mi susțin: Omul e chemat ca se móră. Sórtea omului e mórtea. Contra morții însè nu se află leac. De aceea, dacă e hotărît, ca omul se trăiască, cum dice prorocul David, până la 70 sau 80 de ani, toți medicii din lume nu'i ajută nimica: El nu móre mai curênd! În privința aceasta omul pôte fi sigur, ca și anul, care încă nu móre, până-ce nu împlineste 12 luni.

„Sórtea-î ca mórtea“; și „prostul și-n ghindă slabă are noroc“ sunt doi proverbi, care'si contradic. Dacă odată e hotărît, ca óre-care om se nu se îmbogățasca, ala se pôte naște bou cu urechi de măgar, că din el tot nu se face Rothschild!

Cine-î născut pentru pantof, acelă aibă o nevastă ori-cât de próstă, totuși umblă, cu cismele-n straiță, desculț!

Singur un ce în lumea aceasta e sigur: Banul! — Fără bani omul nu-î o pușcătură de prav vrednic, pentru-că și da-căl puști, nu afli popă, care se'l îngrope etc.!

Aici se naște întrebarea: Cine va îngropa în Ungaria anul 1888, care a murit c'un deficit de mai multe milióne?

Cine altul decât Tisza prin un nou împrumut dela Rothschild!

Et quod erat demonstrandum: Pe Tisza nu se dà neci:
Calicul.*)

*) La a cărui mórte mulți popii s'ar îmbulzi — ca grecii din Blaj la temniță — ca se'l îngrope!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule, copil sêrac
Mergi de jóca la Albac
Colo-n satul lui Horia
La părintele Todea!

Hop! că popa Todea-roșu
Alias popa cocoșu
E un popă roșu lung
Ca tânjala dela plug.

El e popă și crișmar
Și slugind colo-n altar
Đice: omul cel creștin
Bea vinars și bea și vin.

Cine vrè a se ispăsi
Bea dela crișma popii
Nu mée*) la alți jidani
Sè cêra vinars pe bani.

*) Moșii, în loc de merge ori mere đic mée.

Că vinarsul hăl popesc
E mai bun ca jidovesc
Că este blagoslovit,
Cine-l bé e om cinstit.

Bënd vinars de cel popesc
Chiar dracii te ocolesc
Nici strigoi n'au putere
Preste țin' și a ta muiere.

Bënd vinarsul dela mine
Puteți aștepta mult bine
În lumea ast trecătoare
Și în cea venitoare.

Deci: bea scumpul meu creștin,
Bea mereu vinars și vin
Dar numai de cel popesc . . .
Asta propoveduesc!

După ast scumpă predică
S'au trecut multă palincă,
Chiripir făcù popa
Și-și — păpă biserica.

Biserica cea de piétră
Astăzi este surupată
Ear cea veche s'a închis
Și Albăcenii n'au de rîs.

Acum pot slují la crișmă
Dar popa Todea nu-i vină
El frumos i-a uspetat,
Ađi n'au biserică-n sat!

Mergi deci la popa roșu
Si-l întreabă sêracu
Când vlădica l'a popit
Ia dat dar de crișmărit?!

Dacă da, atunci popia
Sê o lase la pustia,
Dee-n laturi patrafirul
Și-apuce felea și litrul.

Sluga ce-i la doi stăpâni
Este bun numai la câni,
Cine-o vêđut și crișmar
Și popă colo-n altar?

Aste două lefterii
În veci port resbele vii:
De nu-i arêndaș vlădica
Nu pôte fi crișmar popa!

Altfel, în munții d'apus
Mulți preuți crișmari s'au pus
Întrebați de popa Iancu
Și de Pițigușu Danciu!

Popa dela Bucium Sat
Danciu Sándor, bun băiat,
Încă au fost lefterit
Cu drăguțul crișmărit;

Și Iancu din Valea albă
Cu buțile are trébă,
Dar nici unul din eștia
N'au păpat biserică.

Popa Roșu din Albac?
Oh! el e mai mare drac,
El biserica cea nouă
O crepă frumos în două!

Jocă-mi-l deci frumușel
Și svêr în părâu cu el
La preoți pildă se fie
Să nu credă-n crișmărie!

Hop Mărcuț puiuț de barză
Scólă-te și gratuleză
Tot de bine și mai bine
Pentru anul care vine!

Hop, întâi și mai întâi
Gratuleză în Sibii
Venerabelor matrône
Prea stimatelor cocóne.

Și le ți: scumpe cocóne
În mătăsuri și-n barsóne
Tóte mândre, grațioșe,
Amusante și frumoșe;

Carnevalul se începe,
Deci, de sine se pricepe
Că în fine a sosit
Timpul cel de mult dorit;

Timpul suareelor
Și timpul jurfixelor,
Timpul picnicurilor
Ah! timpul balurilor.

Deci eu ađi vê gratulez
Și din suflet vê urez
Prilej de a cerca picnicuri
Suare — picnic și baluri.

Nu vê pase, mergeți, mergeți,
Și vê petreceți — petreceți
Bărbații chiar de-ar turba
Ori de le-ar seca — punga!

Cari aveți cam slab venit
Luați haine pe credit
Că-or plătf ei bărbații
Macar de i-ar și stropși!

Ce poftesc la Sibiene
Poftesc și la Brașovene
Și la tot ce-i ađi madamă
Și-și pune pe cap năframă.

Ear domnișorucălor
(Că-s cu sinul plin de dor)
Le doresc ce-or vrè și ele
Juni de cei ce pușcă-n stele.

Hop, de cei ce știu promise
Că sunt ceva estra vite,
Nu de a lui Adam nepoți
Precum sunt ómenii toți.

Dar poftesc se nu se nșele
Stimatele damicele
Ci iute, ca din pöveste
Se vedem că sunt neveste.

Holteilor le doresc
 Numai lucru prea firesc
 Mirese culte, frumoase,
 Și în deosebi bănoșe !

Preoților cununii
 Și boteze mii de mii
 Mai și câte-o 'nmormântare
 La bocotani cu părale.

Pardonăți, prea iubiți frați,
 Să nu uit pe advocați ;
 Lor clienți le-aduc cadou
 Acuma de anul nou.

Ear la domnii protopopi,
 Nu le fie de deochi
 Le doresc multe părale
 Și procese divorțiale.

Nici de dascălul sătesc
 N'am uitat, lui-i poftesc
 Paciință ca la bou
 Acuma de anul nou.

Nu se supere, mișelul,
 De nu și-a primí salariul
 Știi că : Cuem dii odere
 Dascăl românesc fecere.

La doctori și la medici
 Cari scriu rețepțele aici
 Le doresc mulți pacienți
 Sănătoși, dar cu florenți.

Domnului din Buda Pește
 Care Tisza se numește
 Iaș dorî ca-n carnaval
 Să jöce, bătuta-n bal.

Defraudanților din țeră,
 Din patria ast magiară
 Doresc se le piără frica
 Și s'ajungă-n America.

Hop ! se nu uit de vlădici,
 Și de domnii canonici,
 Țstora eu le doresc
 Traiu ticnit și boeresc.

Inspectorii noști de dare
 Doresc se aibă părale
 Câte lasă la popor
 Dragi executorii lor.

Dar n'aș vrë se aibă junghiuri
 Strocșele, amețeli și friguri
 Câte le trimit sermanii
 Cari n'au putut plăti banii.

Poporului românesc
 Nu pot ca se nu-i doresc
 O leacă de invrăjbire
 Că e unit preste fire.

N'ați văduț cum la Abrud
 Poporul una a ținut
 Când alegea președinte
 De gândeai că-mblătesc lintel

Ear la școla de fetițe
 N'ați văduț încâlcind ițe
 Unii domni . . . dar eacă'n fine
 Ear merg lucrurile bine !

Nu vedeți cum neuniții
 Trăesc bine cu uniții
 Ca câinii cu mâțele,
 Hai se-ncâlcim ițele !

Au nu știm noi dicala :
 „Racul în apoi se da,
 „Bróșca tot în sus sâria,
 „Știuca fórte se isbia,
 „Și mare „nimic“ făcea.“

Dați deci se le imităm
 Și lumii se orătăm
 Că suntem viță înaltă
 Și știm — da cu bâta-n baltă !

Domnilor din Maramureș
 Le doresc se aibă-un Dragoș
 Să-i învețe românésce
 Că prea pășesc unguresce.

Mai dorese cum că poporul
 Din ce-i produce ogorul
 Să nu dee popii tot
 Pentru-o leacă de prohod.

La Domnii Bucovineni
 Ce le-aș da? Ei sunt râmleni,
 Deci carte multă română
 Le pun ađi de a îndemână.

Tu frumósă Bucovină
 Las' naibei cartea streină
 Prinde tu pe „Pumnul“ teu
 Și învêță tot mereu.

Dar, ca se poți face spor,
 Tu, Bucovinean popor,
 Scóte toți popii din țeră
 Scóte-i și mi-i dă afară
 Pe toți cari la ei în casă
 Cu copii, cu preutésă,
 Vorbesc numa limbi streine,
 Ascultă-mă tu pe mine !

Că, un popă singurel,
 De a numera al teu cler
 Mai mult te va lumina
 În frumósă limba ta
 Decât sutele de vite
 Rutenite și nemțite !

Domnilor din România
 Nu știu singur ce le-aș da
 Acuma, la anul nou,
 Vre un valoros cadou !

Ști . . . a 'nțelepțiunei dinte
 Și-o bună dosă de minte
 Se lase „certurile“
 S'apuce cu binele.

De ce-atâtea neințelegeri
 Câte-n țeră sunt alegeri?
 Nu ne pot ei imita?
 Pe scumpul nostru Tisza?

Altcum fórte ar greşí
 Ba ar chiar păcătúí
 Când nóuě ni-ar imputa
 Că nu vrem a-i ajuta
 Nici ai civilisa !
 Nu le dăm ómeni destui ?
 Mult isteşii de Sécui
 Nu-i trimitem noi cu bandă
 Ca se facă propagandă
 De cultură unгурéscă
 Az az europenească !
 Nu le-am dat pe Dr. Radu
 Sě le demustre că bradu
 Este un soiu de cucută,
 Dar' eu vėd că nu-lu ascultă !
 Dacă sunt așa sfătoşi
 Şi așa căpătinoşi
 Facă-şi de cap, noi cum stăm,
 Chiar pe Tisa nu li-lu dăm !

Nu, că Tisa e al nost,
 E sec ca borşul de post,
 Ce să dă la seminare
 Spre a poftelor înfrânare.
 Facă-şi şi ei de vrėu unul,
 Facă din Dru. Radul
 Ori din cėta de Sécui
 Ce merg de aicea destui !
 Dar domnilor redactori
 Autori şi editori
 De şiare şi reviste
 Le poftesc sute de liste
 Tot pline de abonaşii
 Ómeni bănoşi şi gălanşii,
 Cari cetesc dar' şi plătesc
 Şi cu asta o sfârşesc
 Strigând : dee ceriul bine
 La toţi, pe anul ce vine !

Calicul.

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Târgul n'are mânie“, e un vechiu proverb, care exprimă mai mult adevăr decât le place ómenilor!

La ori-care târg se recere, de regulă, unul care vinde, și altul, care cumpără, dar' în fine totu's doi vîndători, și doi cumpărători, prin urmare patru înși, pentrucă celce vinde, spre exemplu, un măgar, acela cumpără bani, și cel-ce cumpără măgarul, vinde banii. Vindese măgarul scump, vîndătorul cumpără banii ieftin, și celceși vinde banii ieftin pentru un măgar scump, de regulă se pomeneste cu doi măgari, dintre care unul nu-'i vrednic nimica!

Care va se ȃică — cum ar ȃice Tribuna, daca 'i-ar mai da mîna — la tîrg unul se rade fără săpun, apoi fie vîndătorul sau cumpărătorul!

Dar' — vorbă veche! — târgul n'are mânie!

Celce pleacă spre exemplu la Brașov, ca se se însóre, și se ia o nevestă cu zestre mare, n'are se se mânie, dacă-și

capătă nevastă, și socruso-îi rămâne cu zestrea dator, pentru-că el a cumpărat scump, și socru-so a vândut ieftin!

Când cineva, trecând dela sfânta Neunire la sfânta Unire, pentru-ca se ajungă la rangul clerical de crâșnic mai dă popii celui unit ș'un bacșiș, sau o cinste de 5 fl. ear', după-ce întră în biserică, Uniții-l dau, cu cădelință cu tot afară, ca pe Moise din Grueni, ala n'are d'a se plânge, pentru-că și-a vindut vechia credință ieftin, și a cumpărat noua credință scump, de vreme ce târgul n'are mănie!

Renegatul își vinde ieftin națiunea, dar' omenia n'o mai capătă pe toți banii lui Rothschild, însă ce o se-î faci — târgul n'are mănie.

Oratorii îngropăciunilor pompoze, fără deosebire de colivă, Z. Boiu, și Dr. Bunea, destul și-au spart gura cu virtuțile naționale ale lui P. Dunca, dar' după-ce au aflat dispozițiunile din urmă ale acestui prea târziu defunct, înzădar se vor bate preste gură-n târg, că neci dracul nu-î mai crede — dar' târgul n'are mănie!

Înzădar se laudă Slavici, că el pe amnestie nu dă o ceapă degerată, până-când nime nu se oferă, că vrè se i-o vîndă — dar' târgul n'are mănie!

Kulturgletistiî cercetează cu marfa lor tóte târgurile românești, dar' nu află cumpărători — însă târgul n'are mănie!

Decând se știe, că cel-ce smulge barba unui popă, cade sub pedeapsă, înzădar umblă popa Platoș prin tóte cârciumele, că nime nu-î mai smulge barba — dar' târgul n'are mănie!

Steinaker, înzădar va publica, că el cumpără naționalități, lumea, care știe, că el vinde atare marfă, totuși nu-î crede — dar' târgul n'are mănie!

Conservatorii din România pot striga până-ce gura le ajunge la urechi: „Recee“! că chiar și Junimiștii numai de silă cumpără bragă dela ei — dar' târgul n'are mănie!

Tribuna se pôte sui în vârful turnului dela biserica Sfântului Stefan din Viena, și d'acolo pôte trîmbița cu trîmbița Archanghelilor din ȕiua cea dinapoi, că ea e organul partidului național românesc din Austro-Ungaria, că Toma cu credința în vârful degetului tot Tomă remâne — dar' târgul n'are mînie!

Românul, cumpărând în tovărășie c'un Sas un cal, și suindu-se călare, a ȕis: Sôțe, ca se ne știm la o parte, și se n'avem ceartă unul cu altul, se ști, că până-ce călăresc eu, tu mergi pe jos, și până mergi tu pe jos, eu călăresc. — Așa Sasul neci odată n'a ajuns călare — dar' târgul n'are mînie!

Doi studenți, înființând odată o societate pe acțiuni c'un capital de doi cruceri, ca seși cumpere o țigare, unul din ei, după-ce a aprins țigarea cumperată în tovărășie, a început a fuma, ca și când el' ar fi unicul proprietar al țigării. — După'un timp ore-care, studentul al doilea, ca membru egal îndreptățit al societății pe acțiuni pentru cumpărarea unei țigări, a pretins, că se fumeze și el din țigare. Atunci colegul lui, slobođind fumuri din țigare, 'i-a respuns: Sôțe, până ce fumez eu, tu ai dreptul se scuipi, și până scuipi tu, eu fumez, et vice versa!

Așa'i lumea! În lumea aceasta, ca și'n Ungaria, puținii, favoriți de sôrte, fumează, și mulțimea scuipă — dar' târgul n'are mînie!

Stan Pătitul.

Eu am pomenit la noi în sat un țigan înalt preste măsură, și suptire ca bogatul din scriptură, care dacă vrè se ajungă-n raiu trebuie se treacă prin urechile acului. Numele țiganului era Cula Cârtaș, un nume, pe care sătenii i-l'au dat din cauză, pentru-că tatăso în viața lui n'a ajuns se mănânce cârnaț.

Cula era înalt și atât de suptire, încât, dacă 'l'ai fi crepat în două, ai fi putut face hurdușeu din el.

În vârful trupului, purta Cula Cârtaș un cap de măciucă, și pe cap o pălărie atât de mare, încât, dacă o ai fi pus popii Pupăză pe cap, acesta în viața lui n'ar fi veșt sórele, dar' neci sórele pe el!

Cula Cârtaș avè, amăsurat înălțimei lui, mâni lungi, și degetele dela mânilor lui erau și mai lungi. Care va se dîcă — cum ar dîce Tribuna, dacă sărăcia nu o ar fi plesnit cu palma preste gură — Cula iubea straița deapropelui mai mult decât straița sa, în care nu se afla altceva, decât golul potrivit pentru lucruri streine. Și — slavă Domnului — Cula n'avè lipsă se se mărginescă numai la straița deapropelui, pentru-că el, când își întindea mâna, ajungea până la al triilea vecin.

Cula — spre exemplu — când s'a însurat, până-ce popa-i dîce: Cununăse robul lui Dumneșeu Cula, cu róba lui Dumneșeu Ciovica, a întins mâna, și a furat crâșnicului, care sta la spatele popii, și sufla în cădelniță, pipa din pozonar. Mâna lui Cula, în felul seu, era ca mâna lui Dumneșeu, ce ajunge departe, și pe unde omului nu-i pôte plesni prin cap, că-i cu putință.

Odată — și asta vreau se ve povestesc — într'un târg de țară, Cula, întindânduși mâna preste, nu știu câți ómeni, a smuls din mâna unui țaran o hârtie de 10 fl. — Țaranul, din întimplare, îl observă, și dă după Cula. Cula, vedënd nevoia, o ia la fugă, ear' țaranul după el, strigând: Prindeți hoșul!

Cula scapă la largul. Țaranul fugind din resputeri după el, striga: Stăi mă! stăi mă! Atunci Cula, vedëndu-se la largul, și mai fiind și lung în picioare, a strigat cătră țaran: Ba stăi tu, că după tine nu fuge nime!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Anul nou, la mulți ani sôțe!

Pupăză: Mulțam sôțe! — Dar' ce folos de mulți ani la anul nou? — Mai bine poștește-mi tu multe Boboteze la un anu cât de vechiu!

Colac: De sôțe, așa-i datina strebună de a saluta pe deaprópele seu de anul nou!

Pupăză: Datina aceasta strebună e o simplă minciună! — Crede-me tu pe mine sôțe: Cea mai obraznică minciună se exprimă în forma de gratulare!

Colac: Bine sôțe, se'ți poftesc eu de anul nou, ca se te ia dracul?

Pupăză: Atunci cel puțin n'ai minți! — Spune'mi tu, unde poștește un popă neunit unui popă unit, anul nou la mulți ani, în tótă sinceritatea?

Colac: Et vice versa! — Eu însă, gratulânduți de anul nou, te asigur sôte, că m'am pus pe terenul sfintei scripturi, care nu deosebește pe deaprópele după confesiune! Tu ești român, eu sum român, și prin urmare amêndoi una fiind, așa 'ți-am đis: Anul nou la mulți ani.

Pupăză: Una suntem, dar' pentru aceea tu tot ești neunit!

Colac: Și ,neunirea' caracteristica națională română fiind, urmează, că tu nu ești român!

Pupăză: Te-ai pălit cu logica preste fleură sôte! — Atunci ce lipsă ai 'tu se te pui ađi, în secolul naționalităților, pe terenul sfintei scripturi, și se'mi gratulezi de anul nou? BCU Cluj / Central University Library Cluj

Colac: De, prin gratularea mea, am intenționat, ca Dumnezeu, se te țină, până la mintea romanului cea din urmă.

Pupăză: Și când românul va ajunge la mintea cea din urmă, va da de unire!

Colac: Adeverat! Va da de unirea ortodoxă.

Pupăză: Care e egală cu ortodoxia unită, — dar' eu me duc sôte, ca se 'mi ascut uneltele de Bobotează.

Colac: Duceteai ca Iordanul, dór te vei întórce și tu!

Pupăză: Eu și întors, 'ți voi đice: La mulți ani mintea românului cea din urmă — adio!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi atunci ve miaunați mai tare, când totă lumea se bucură!

Nu ști ce se faci, se plângi sau se rîdi, sau, de plîns și de rîs, se joci Romana după melodia olarului, când 'și-a răstornat carul cu ólele — Câț!

Se ȃice, și se scrie prin gazete, că „Românii“, când vine vorba la cocóna „Adecă“ sunt una. Cocóna Sfecla din contra, susține, că „Românele“ în fața cocónei „Adecă“ totdeauna's dóuě — Câț!

Audênd eu tesa cocónei Sfecla, că Românele, când vine vorba la „adecă“ se desăgesc, n'am înțeleso, și luând

cu totă serioșitatea cocónei Diamandi Manole din sínódele archidieceșane poziție, am cerut se me lumineze! Atunci cocóna Sfecla 'mi-a comunicat sub rozor (ipsissima verba), că Tribunistele, estan, nu vor lua parte la balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, care, acum de mai mulți ani, se aranjează, cu strălucit succes, în scopul susținerii unei scóle pentru creșterea de mirese naționale române, fără deosebire de coif confesional — Mițuluc!

Eu, drept spunend — cum ȃice nenea Gligor, când vrea se capaciteze pe baronul Klein, sau pe cavalerul industrial Pascu, despre logica cofărițelor din piața cea mică — nu'nțeleg, cum Tribunistele ar putè absenta dela balul reuniunii femeilor române din Sibiiu? — Balul acesta e cultural și, fiind că nu se aranjează-n Blaj, e totodată gr. or. — Tribuna e un ȃiar cultural, și, după Koloszvár, un ȃiar gr. or. alias ~~Bântigazeta transilvaniană~~ ~~De aceea~~ Tribunistele, chiar și când ar fi unite, precum sunt toți redactorii Tribunei, într'o cauză culturală, cum e balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, nu pot lua asupra lor blamajul neunirei, și eu cred, că ele vor cerceta bolul, și cocónei Sfecla i se va da ocașunea de a se bate cu palma preste pupază. Mițuluc!

De Tribuniști, care, d'un tîmp încóce nu mai pot flurea, cum ar ști juca, nu stau bună, că vor cerceta balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, dar' Tribunistele nu vor, și nu pot absenta dela bal. — Mițuluc!

Asta din motivul pentru-că sunt femei române, și femeile române aranjează balul reuniunii femeilor române din Sibiiu. Femeile însă, dela natură, sunt blânde, compățimítóre, pline de iubire, și totdeauna gata d'a fi iubite; așa încât mie nu'mi vine a crede, că există femei române, care nu se pot suferi, și sunt capace de a suferi, ca o cauză

culturată națională română se suferă din motivul nesuferirii lor reciproce — Cât!

Ce e drept, ați, în fruntea reuniunii femeilor române din Sibiiu stau așa-numitele Albiniste, dar' mâne pot veni Tribunistele la putere, ca și Conservatórele și Junimistele în România. Acolo, unde-î vorba de cultura națională, înceată ori-ce ambițiune de partid. Tribunistele, pentru-că Albinistele conduc estan balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, nu pot absentă dela bal, și eu cred, că neci nu vor absentă, de vreme-ce, la din contra tótă suflarea interesată de cultura națională română le va considera de „Negriste” — Cât!

Altcum balul reuniunii femeilor române din Sibiiu nu-î ați al Albinistelor, și nu va fi mâne al Tribunistelor. Acest bal — dovadă-î trecutul lui -- e cosmopolit. În el au aflat și vor afla cele mai heterogene elemente sociali harmonia classică, prorocită de sf. scriptură pentru tîmpul, când va fi o turmă ș'un păstor — Mițuluc!

Balul reuniunii femeilor române die Sibiiu, ca mâne are ce devină Meca Orientului românesc, unde Bănățanul, Bucovineanul, Moldovanul, Olteanul, Dobrogeanul și Macedoneanul rîvnitor de a se însura, și ași lua o femeă de model casnic-național, va trebui se peregrineze. Mițuluc!

Dacă însă peregrinii însurățai vor duce cu sine dela Sibiiu, din întimplare, și vro sócră rîncedă — se nu fie vina mea — Cât!

Atâta stă, că Tribunistele, care au de a mulțami numele lor luptei pentru cultura națională română, nu pot lipsi dela bătălia din 6/18 Ianuarie dela Împeratul Romanilor, care, sub comanda dumnezeiței Terpsichore, se va bate pentru fericirea Remânismului amoresat și amoresând! —

Mițuluc!

Popa Condac cu popa Prohod.

Condac: Spune'mi tu, ce deosebire e între un cârnaț și între un șovenist?

Prohod: Cârnațul are două capete, ear' șovenistul neci unul!

Condac: Și altă deosebire nu mai ști tu?

Prohod: Ba da! — Cârnațul e un maț umplut cu carne de porc, până-când șovenitul e un porc de câne, căruia îi e tot un drac, cu ce'și umple mațul!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Omul prost, care se ține cuminte, e cea mai fericită ființă-n lume, pentru-că e necapace de a ajunge la cunoștința defectelor sale spirituale!

* * *

Cu tóte că-n România s'a întrodus căsătoria civilă, fetele totuși preferă căsătoria militară!

* * *

Omul cel mai tolerant e cel-ce, după mórtea nevastei sale, ia pe sócra-sa de muere!

Țăranca modestă.

Țăranul: Pune pe car desagii, nu-ți purta-n spate!

Țăranca: Destul bine 'mi faci, că me duci pe mine
pe nimica-n car, nu pot cere, ca se-ți mai împovărez carul
și cu desagii mei!

Liberi de miliție.

— Ce timpuri grele am ajuns! — Cugetă tu, eu am un singur copil, și și pe acela mi 'l-au luat la cătane!

— Eu am cinci copii, și toți îs liberi de cătanie!

— Cum se póte asta?

— De, eu am cinci fete!

Logică țărănească.

— Ști ce nevastă? — Fă'mi tu ađi o mămăligă cu cârnaț și curechiu acru de mâncare!

— Nu se pôte! Doctorul 'mi-a đis, că preste trei đile vei fi deplin sănătos, și până atunci trebuie se urmezi a mânca ce 'ți-a prescris el.

— Fă'mi tu ce'ți spun eu de mâncare; o đi încolo ori încóce, tot una 'mi e mie — atunci în loc de trei, me voi însănătoșa preste patru đile!

Abonament

nou nu deschidem, dar' espedăm Calicul la toți cei-
ce ne trimit 3 fl. sau 7 franci pe an.

Dascălii români, fără deosebire dacă aceia flă-
mânțesc după ortografia lui T. Cipariu, sau după a
lui T. Maiorescu, precum și preoții români de con-
fesiunea răbdărilor prăjite, etc. calici, primesc Calicul
cu prețul redus la 2 fl. pe an.

Singur studenții, fără deosebire de eminență sau
secundă, primesc Calicul cu 1 fl. 50 cr. pe an.

Atari favoruri se cer și se primesc dela redac-
țiunea noastră! Cluj / Central University Library Cluj

Numărul acesta îl expedăm tuturor vechilor
abonați, cât și celor ce l'au cerut, sau îl vor cere,
pretindem însă, și rugăm pe tot omul de omenie, ca
se refuze primirea numerului 2, dacă nu vrè se se
numere între abonenții noștri.

Pe cei din garda restanțierilor abonamentari îi
facem de ultima-dată la acea împrejurare atenți, că
redacțiunea noastră nu trăește din erori de tipar, ca
tipograful.

Administrațiunea Calicului.